

alt indtil de barbenede Børn omkring Skovshoveds Fiskerhytter. Hans Væsen ligesom strakte sig med en Fornemmelse af Befrielse efter den lange Krumslutning i Tvivlraadighedens Spændetrøje. Han fortalte om Hjemrejsen, om sine Oplevelser og Rejsefæller og gav sig overhovedet hen med en ham ganske ny og forunderlig Tryghedsfornemmelse, en øjeblikkelig lille Bedsteborgerfølelse, fremkaldt af den udløste Glæde ved at være hjemme og høre Modersmaalet omkring sig og i det hele igen vide sig paa indgærdet Vej. Om det saa var Synet af et Flag, der vajede over en Villahaves Træer, gjorde det ham let rørt.

»Herregud — gamle Dannebrog!« udbrød han.
»Det ser virkelig helt pynteligt ud.«

Tilsidst kom de ogsaa til at tale om Dyhrings. Det var Jakobe, der ledte Samtalen hen paa dem.

»De kom hjem igaar,« sagde hun og fortalte lidt derom. »De har jo fartet frygtelig om. — Ja, det er sandt, du traf dem jo i Rom«.

»Ja, vi var sammen der. Du har vel faaet mit sidste Brev derfra?« spurgte han bortledende.

»Ja, jeg har! Tak, min Ven! — Men sig mig, hvad Indtryk fik du egentlig af Nanny og hendes Mand?«

»Indtryk? ... Jeg veed saamænd ikke.«

»Jeg troer desværre, at de allerede er ved at blive færdige med hinanden. Nanny er i hvert